

АТОМНИК України

№33 (820) 18 серпня 2016 року

Заснована 1 грудня 2000 року

ГАЗЕТА ПРОФЕСІЙНОЇ СПІЛКИ

ПРАЦІВНИКІВ АТОМНОЇ ЕНЕРГЕТИКИ ТА ПРОМИСЛОВОСТІ УКРАЇНИ

ЦЕХОВИЙ ПРОФСПІЛКОВИЙ ЛІДЕР

Де є порозуміння, там є і конкретний результат

У 2007 році на загальноцехових зборах профспілкової організації конструкторсько-технологічного відділу Ларису ДУКУ одностайно обрали головою цехкому. За дев'ять років діяльності вона зуміла організувати ефективну й дієву профспілкову роботу в колективі, активно долучаючись до вирішення спільних завдань, які ставить перед собою первинна профспілкова організація Рівненської АЕС.

У колективі КТВ Лариса Григорівна незмінно працює вже 22 роки, а отже, добре знає кожного. Їй довіряють, на неї рівняються, покладаються у вирішенні серйозних питань, бо знають, що вона завжди доводить розпочату справу до кінця та не дає обіцянок, які неможливо виконати. Тому їй здатна повести за собою, обстоювати права та інтереси кожного. Саме в останньому вбачає своє призначення профспілковий лідер.

— Намагаюся дотримуватись давньої і перевіреної народної мудрості: «Стався до інших так, як хочеш, щоб ставились до тебе», — говорить Лариса Дука. — Такий підхід є запорукою панування у КТВ здорового психологічного духу й позитивного мікроклімату. Тут працюють дружні, чуйні до чужої біди і життєвих проблем люди. Ми уміємо святкувати радісні події, швидко мобілізуватися, коли потрібно допомогти, зібрати кошти на лікування чи, скажімо, вирішити матеріальні проблеми наших ветеранів.

(Закінчення на 2-й стор.)

Главное — возможность помогать людям

Инженер 1 категории управления работы с общественностью и средствами массовой информации Запорожской АЭС Елена ЛАНОВЕНКО на протяжении многих лет — председатель цехового комитета. По сути, это направление деятельности уже давно стало ее второй профессией. В 2015 году Елена была награждена Почетной грамотой профсоюзного комитета НАЭК «Энергоатом». Ее работа не единожды отмечена грамотами и благодарственными письмами как профсоюзного комитета, так и администрации НАЭК и ЗАЭС. Для нее же главное — возможность помогать людям, быть крепким связующим звеном между персоналом подразделения и профсоюзным комитетом.

Впервые на должность председателя цехкома Елену избрали в 1996 году. Она только-только пришла в подразделение, и это предложение стало для нее полной неожиданностью. Начинать было страшно, но быстро втянулась в новую для себя работу. Очень помогли поддержка и доброжелательность коллег. И хотя председатель цехового комитета — должность ответственная и даже хлопотная, она получает удовлетворение от того, что может, по мере сил и возможностей, помогать людям в решении каких-то проблем — производственных или чисто житейских.

(Окончание на 2-й стр.)

УКРАЇНА У НАС — ОДНА НА ВСІХ!

Прошу направить у зону АТО...

Російська військова агресія проти України викликала до життя справжній «дев'ятий вал» патріотизму. І саме це стало тим козирем, який сплутав плани агресора. На захист Батьківщини піднялися і працівники Інгульської уранової шахти ДП «СхідЗК». Зараз проходять службу в лавах Збройних Сил України 29 гірників, а 31 — уже демобілізувалися і приступили до роботи. Серед них і електрослюсар дільниці №6 Інгульської шахти Олександр Панасенко, який відзначатиме 50-річний ювілей напередодні Дня шахтаря, з чим ми його і вітаємо.

Отже, ми бачимо, що герої нашого оповідання достатньо зріла людина, більше того, донька Вероніка зробила його молодим дідусем, подарувавши онучку Олену. Вона вже третьокласниця. Тим не менше, у нього за плечима є рік, проведений на війні, яка у нас називається антитерористичною операцією.

Олександр Панасенко є найкращим підтвердженням думки, що герої — напрочуд скромні люди, адже розговорити його було не просто. До окупації Олександр дуже переживав через події на Майдані і жалкував, що не зміг бути там, коли почалася війна, він просто взяв і пішов у Кіровоградський військкомат. Таких, як він, було багато, всі залишали свої дані і почали чекати. Якоїсь супервійськової спеціальності в Олександра не було, служив ще в радянській армії водієм, проте через місяць отримав повістку. Так він став бійцем 17-го батальйону територіальної оборони Кіровограда, який формувався на базі вже легендарного 3-го полку спеціального призначення. Це був

квітень 2014 року, період активної комплектації української армії, можна сказати, природного відбору, бо повістка «зла» — може викликати бог знає кого. Зараз Олександр робить висновок, що різниця між радянською і українською армією, яку він відчув на собі, свідчить лише про одне — українську армію свідомо знищували! Слава богу, що в Україні виникло таке унікальне явище, як волонтерський рух. Посередництвом волонтерів народ врятував і свою армію, і свою країну. Дуже відчутно допомогла Інгульська шахта, де на зібрані добровільні пожертви придбали всім своїм мобілізованим працівникам військово-спорядження, від білизни і взуття аж до касок і бронжилетів. З часом відновилося і військово-постачання, але це було потім.

...Через два тижні сформовану команду з Кіровограда відправили охороняти військовий аеродром у Мелітополі, звідки на завдання вилітали наші бойові літаки. Бувало, що і не поверталися...

(Закінчення на 2-й стор.)

«АТОМНИКУ УКРАЇНИ» ВІДПОВІДАЮТЬ

«Проти знищення СМСЧ-16»

Редакції газети «Атомник України»

Міністерством охорони здоров'я України розглянуто листи від 21.04.2016 та від 24.06.2016 №№12-р та 39-р щодо вирішення питання існування СМСЧ №16 та проведення низки заходів МОЗ України для вирішення цього питання і повідомляється.

У залі засідань Державного агентства України з управління зоною відчуження 29.03.2016 за участю представників Міністерства охорони здоров'я України було проведено нараду щодо врегулювання питання про підпорядкування та фінансування Державного закладу «Спеціалізована медико-санітарна частина №16 Міністерства охорони здоров'я України» (далі — СМСЧ №16).

Під час обговорення усіма учасниками засідання було наголошено на тому, що СМСЧ №16 розташована в зоні відчуження, на території якої діє особливий правовий режим згідно із Законом України «Про правовий режим території, що зазнала радіоактивного забруднення внаслідок Чорнобильської катастрофи» та обслуговує приблизно 10 тис. працівників зони відчуження, які працюють вахтовим методом.

З огляду на забезпечення СМСЧ №16 виконання виключно загальнодержавних функцій існує необхідність виділення цільових витратків Міністерству охорони здоров'я України для відновлення фінансування закладу з державного бюджету з подальшим перейменуванням цього закладу охорони здоров'я відповідно до норм чинного бюджетного законодавства.

Міністерством охорони здоров'я України направлено звернення до Міністерства фінансів України, лист від 06.04.2016 №10.03.66/8606, щодо збільшення витратків на надання медичної допомоги працівникам зони відчуження та на вимогу Міністерства фінансів України направлено додатково обґрунтування, лист від 13.06.2016 №10.2-11/10/1304-16/14710, щодо обсягу витратків для забезпечення функціонування СМСЧ №16.

Водночас Міністерство охорони здоров'я України підтримало розроблений групою народних депутатів на чолі із Москаленко Я.М проект закону про внесення змін до Закону України «Про Державний бюджет України на 2016 рік» (щодо збільшення витратків на надання медичної допомоги працівникам зони відчуження за рахунок резерву коштів медичної субвенції) від 15.04.2016 №4450.

Внесення збалансованих змін до додатка №3 до Закону України «Про Державний бюджет України на 2016 рік» в частині зменшення витратків споживання у сумі 10050,9 тис. грн. за КПКВК 2311410 «Медична субвенція з державного бюджету місцевим бюджетам» та збільшення на відповідну суму витратків споживання за КПКВК 2301200 «Спеціалізована консультативна амбулаторно-поліклінічна та стоматологічна допомога, що надається вищими навчальними закладами, науково-дослідними установами та загальнодержавними закладами охорони здоров'я».

Зазначена сума витратків забезпечить в повному обсязі діяльність Державним закладом «Спеціалізована медико-санітарна частина №16 Міністерства охорони здоров'я України», спрямовану на надання медичної допомоги працівникам зони відчуження, які працюють вахтовим методом.

Заступник Міністра

Роман ІЛІК

ВСЕСВІТНЄ СПОРТИВНЕ СВЯТО

Українські шаблістки завоювали срібло на Олімпіаді в Ріо

Українська жіноча збірна завоювала срібло у командних змаганнях з фехтування на шаблях на Олімпійських іграх у Ріо-де-Жанейро. У фіналі, який відбувся у ніч проти неділі, 14 серпня, в комплексі «Каріока Арена», українки поступилися росіянкам з рахунком 30:45.

Українську команду представляли Ольга Харлан, Олена Кравацька та Аліна Комащук, а також резервістка Олена Вороніна. У фіналі фехтували всі чотири спортсменки. Бронзу здобула збірна США, яка перемогла команду Італії також з рахунком 45:30.

Президент України Петро Порошенко привітав українських фехтувальниць з достойною боротьбою на Олімпіаді.

ГОЛОВНИЙ КРИТЕРІЙ — БЕЗПЕКОВА ПРАЦЯ І ЗДОРОВ'Я ПРАЦІВНИКІВ

Робота фельдшера сродни врачу

Професію медичного работника, без преувеличения, можно назвать самой гуманной. Ежедневно и еже часно от этих людей требуется нравственная и человеческая стойкость, верность своей профессии. Сегодня мы хотим познакомить вас со Светланой Алексеевной Дворцовой, фельдшером высшей категории здравпункта гидрометаллургического завода амбулатории ГП «ВостГЭК».

Родилась в с. Новочигринка Пятихатского района. Судьба забросила ее в Казахстан, где окончила сначала среднюю школу, а потом медицинское училище Целиноградской железной дороги и приступила к работе фельдшера здравпункта Степногорского рудоуправления №4. В 1986 году с семьей приехала в Желтые Воды. Вся последующая трудовая деятельность Светланы Алексеевны была связана с работой фельдшера: «Сначала трудилась фельдшером на заводе «Электрон», затем — на «Скорой помощи», вот уже 9 лет — на ГМЗ. За плечами 35 лет стажа.

Обычный рабочий день фельдшера ГМЗ начинается с подготовки необходимых

растворов, оборудования, документов, а за помощью уже спешат заводчане, поэтому с ними работают в первую очередь. Потом, согласно графику (который знают только медики), к 7 часам выборочно приглашаются специалисты с особо опасными и вредными условиями труда для обследования и выявления фактов употребления алкоголя. «В день к нам обращается около 30 человек, плюс 200 работников обследуем, говоря по-простому, на «Алконт». Мы делаем перевязки, инъекции, измеряем давление, проводим диспансеризацию. Наша главная задача — это профилактика заболеваемости и травматизма, поэтому проводим и просветительскую работу», — с увлечением рассказывает Светлана.

В здравпункте работает всего два фельдшера, но они сродни врачам широкого профиля и при любом заболевании обязаны оказать первую медицинскую помощь, а после консультации врача продолжают наблюдать пациентов. Без такого пункта рабочие ГМЗ не представляют своей работы, ведь часто не хватает времени обратиться в больницу, а тут помощь рядом.

Светлана Дворцова считает, что медики должны быть присущи такие качества: отзывчивость, сострадание, терпение, чуткость, внимание, сердечность, милосердие, забота, доброта, которые закреплены высоким профессионализмом.

Светлана Алексеевна и ее муж Валерий Викторович, он работает на ГМЗ дежурным электриком, в прошлом году отпраздновали коралловую свадьбу —

35-летие совместной жизни. Воспитали двух детей. Старшая, Виктория, пошла по стопам мамы, работает врачом-спидологом в Полтаве, и уже мама консультируется с ней по некоторым вопросам, хотя когда-то отговаривала поступать в медицинский институт. Сын Алексей — программист. Есть уже внуки — Миша и Ольга. «Времени свободного немного, когда-то писала стихи, даже на заказ. Сейчас люблю огородничать, шить, а также с внуками занимаюсь творчеством: делаем поделки из разных материалов, шьем мягкие игрушки. В день нашей свадьбы семья обязательно собирается вместе, дети поздравляют, дарят подарки, но самый лучший подарок — это когда они рядом с нами», — говорит Светлана.

В течение нашего разговора Светлана Алексеевна все время говорила добрые слова о коллективе амбула-

На приеме у фельдшера Светланы ДВОРЦОВОЙ

тории ГП «ВостГЭК», поскольку здравпункт входит в ее состав. Возглавляет это подразделение Вера Павловна Хливенко, старшая медсестра — Нина Васильевна Олексенко. Всего в амбулатории работает 11 специалистов, из них два врача — мужчины. «Коллектив очень дружный, профессиональный, на нем лежит ответственность за лечебно-профилактическую работу по

всему комбинату, ведь не во всех подразделениях есть медики. Когда стоит выбор, куда обратиться за лечебной помощью, то работники предприятия выбирают цеховых врачей. А такое доверие обязывает, — с гордостью сказала Светлана Дворцова.

Подготовила Елена МАЛОКО, фото Татьяна КОРСУНОВСКОЙ

ЛІТОПИСЦІ ЯДЕРНОЇ ГАЛУЗІ

ЧВЕРТЬ СТОЛІТТЯ З КОЛЛЕКТИВОМ АТОМНИКІВ

Газети «Перспектива» 25 років. У редакції зберігається наказ за підписом директора ХАЕС В.Г. Сапронова, яким передбачається з 1 червня 1991 року створити на ХАЕС редакцію газети «Хмельницька АЕС» (такою була перша назва газети) у складі відділу зовнішніх зв'язків та інформації для виконання таких завдань: своєчасного та об'єктивного висвітлення виробничих процесів з метою зміни негативного ставлення населення до ядерного об'єкта; відображення економічного стану ХАЕС; доведення до працівників станції інформації про зміни у соціальній сфері станції; збирання оперативної інформації для узагальнення та передачі в інші засоби масової інформації про радіаційну обстановку, стан водних ресурсів, культуру безпеки виробництва, трудові будні тощо; створення іміджу безпечного передового підприємства галузі. Сигнальний випуск «Хмельницької АЕС» за №1 позначений липнем 1991 року.

Зазначимо, що за рік до цього наказом від 8 червня 1990 року створено «альма матер» редакції — відділ зовнішніх зв'язків та інформації.

25 жовтня 1994 року газета отримала назву «Перспектива» з огляду на процеси, що відбувались в країні і перспективу розвитку атомної енергетики в Україні та Нетішині зокрема. Штатний розклад передбачав наявність шести працівників, серед яких оператор ЕОМ, два кореспонденти, фотокореспондент, відповідальний секретар та редактор. Проте у такому складі за всі роки існування газети редакція не працювала жодного дня. Нині на озброєнні три «штучки» із загальним стажем професійної роботи у журналістиці понад 90 років.

Перелічені всі відзнаки наших журналістів за професійну діяльність нині проблематично. Серед найвагоміших нагород — золоті медалі журналістики, премія ім. Ю. Сіциньського в галузі

збереження пам'яток культури, Почесна грамота Міністерства палива та енергетики, дипломи Книги рекордів України, Людина року-2005 та 2010...

Журналісти видання багато працювали на створення іміджу газети. Видано буклети і книги, здійснено масу цікавих акцій, що мали великий розголос не лише у місті, а й державі. Згадаймо, що за участю Українського ядерного товариства, керівництва ХАЕС, Національної спілки журналістів відбулося велике виїзне засідання на тему екологічного стану навколишнього середовища.

Наприкінці цього — початку наступного року у спорткомплексі «Енергетик» відбувся 25-й турнір з міні-футболу на призи газети «Перспектива».

Редактор часопису став автором гімну Хмельницької АЕС, а Олександр Шустерук був ініціатором виготовлення унікальної відзнаки — «Лицар спорту ВП ХАЕС».

У 2005 році у Нетішинському міському краєзнавчому музеї Олександр Шустерук організував першу в Україні виставку вінілових пластинок (після припинення їх випуску на початку 90-х років минулого століття жодної виставки у музеях нашої держави не організовувалось). Він представив власну колекцію грамплатівок, яка становить понад три тисячі примірників.

Серед ініціаторів і реалізаторів велопробігу 2003 року між Нетішином і Кузнецовськом з нагоди пуску 2-го енергоблока були журналісти «Перспективи» Валерій Валуєв, Віктор Гусаров та Олександр Шустерук. Репортажі з траси потрапляли у радіоефір, низка схвальних відгуків піднесла славу колективу атомників і, безумовно, нашого видання.

Багато нового про колектив ХАЕС довідалися пересічні громадяни держави від наших журналістів під час участі у традиційних чемпіонатах любителів сала, що проводяться у Луцьку. Доповідь «Використання продуктів переробки

сала під час планово-попереджувальних ремонтів на Хмельницькій АЕС» стала надбанням брошури, а чотириблочний макет станції, виготовлений з цього непервершеного продукту нашими кулінарками, викликав велике захоплення у медійників та учасників свята.

Звичайно, на слуху і в аналах історії захід з викладення монетами восьмиметрового герба України на День незалежності. Хочеться нагадати, що рекорд був благодійним і зібрані понад шість з половиною тисяч гривень (близько 25 тисяч монет різного номіналу) були передані Сашкові Турчаку на лікування.

Причетні газетярі і до рекорду на найдовший автограф. Сотні працівників атомної станції розписались на аркушах паперу, склавши які до купи, утворилась смуга у кілометр сто метрів.

Валуєв і Олена Веселова, Жанна Суліма і Тетяна Степанюк.

Найстійкіші працівники видання, звичайно ж, Ольга Сокол і Олександр Шустерук. Це «корінні» перспективці, яким щира подяка за працюючість, професіоналізм.

Від часу заснування нашого часопису постійним супутником були і є працівники дільниці оперативного друку цеху господарського забезпечення Хмельницької АЕС. Власне, на початку історії частину її працівників входили до одного колективу відділу зовнішніх зв'язків та інформації. Принаймні керівник підрозділу Анатолій Михайлович Переятець своє 25-ліття в колективі відзначив трохи раніше. За його участі побачили світ «Бюлетені ХАЕС», газета «Хмельницька АЕС», що має нині назву «Перспектива», тисячі різноманітних бланків для цехів станції, запрошення, вітальні адреси, брошури тощо.

А був час, коли ми ділили один кабінет, і в редакції на двох працівників був один стіл. А ще, аби проявити пильку із відбитком майбутньої газети, ми робили повне затемнення. Оператори ЕОМ Олена Овсяннікова та Юлія Ісупова, працівники редакції газети і головний чаклун провочної машини Анатолій Переятець бідкалися, що процес триває задовго, а результат може виявитись неочікуваним.

Нині ця процедура значно спростилась, але також має свої секрети. Добре, що у працівників дільниці вже надзвичайно великий досвід. Останніми роками Олена Калугіна та Тетяна Степаненко чаклюють над версткою. Люди з вищою освітою, знанням необхідних програм і художнім смаком доносять до читача думки, що народилися у головах працівників редакції.

Безпосередній друк здійснюють послідовники Івана Федорова Іван Ходорчук та Олексій Ковальчук. Вони обслуговують легендарний верстат ПОЛ-35, що за всіма ознаками служив підпільникам чи активістам першої п'ятирічки.

Є тут працівники, які обраховують вартість видання, його економічну доцільність. А подекуди газета виходить у кольорі, і тоді до її виходу причетні інші працівники. Всі вболівають, щоб за будь-яких умов «Перспектива» потрапила до читача якомога швидше і у найпривабливішому вигляді. Дякуємо вам, поліграфісти!

Віктор ГУСАРОВ, головний редактор газети «Перспектива»
Фото з архіву редакції

